

ת"פ 4710/10/15 - מדינת ישראל נגד מנגינות גן ארועים (2012) בע"מ חברות, עירית זקס, משה דוידי

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 4710-10-15 מדינת ישראל נ' מנגינות גן ארועים (2012) 17 יולי 2017
בע"מ ואח'
לפני כבוד השופט עוז ניר נאוי
המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשמים
1. מנגינות גן ארועים (2012) בע"מ חברות
2. עירית זקס
3. משה דוידי

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד עפרה אורנשטיין

הנאשמים בעצמם וב"כ עו"ד קיפניס

החלטה

כתב האישום והעבירות בהן הורשעו הנאשמים

1. הנאשמים הורשעו בעקבות הודאתם בעובדות כתב האישום בעבירה של ביצוע שימוש חורג ללא היתר ובניגוד לתוכנית, עבירה על סעיף 204(א) לחוק התכנון והבניה, התשכ"ה - 1965 (להלן: "**החוק**"), ולגבי הנאשמים 2 ו- 3 גם לפי סעיף 253 לחוק.

המקרקעין

2. כמתואר בכתב האישום, המקרקעין עליהם בוצעו העבירות ידועים כגוש 8023 חלקות 34 - 35, מצפון לצומת בני דרור, בדרום מערב אבן יהודה (להלן: "**המקרקעין**"), בתחום מרחב התכנון המקומי של הועדה המקומית לתכנון ולבניה שרונים.

3. חלק מגוש 8023 הוכרז כקרקע חקלאית ע"י המועצה הארצית לתכנון ולבניה מתוקף סמכותה ע"פ סעיף 5 לתוספת הראשונה לחוק ב.פ. 4946 מיום 26.12.00. חלקה 35 כולה בתוך השטח המוכרז. חלק קטן

עמוד 1

מחלקה 34 נמצא אף הוא בתוך השטח המוכרז.

4. על חלקה 34 חלות התוכניות הצ/122/6 שפורסמה למתן תוקף בי.פ. 2389 מיום 24.11.77 ועל פיה יעוד המקרקעין הוא חקלאי, ו- הצ/1 - 1/126 שפורסמה למתן תוקף בי.פ. 4055 מיום 12.11.92 ועל פיה יעוד המקרקעין הוא חקלאי ותחנת דלק.

5. על חלקה 35 חלות התוכניות הצ/122/6 הנ"ל ועל פיה יעוד המקרקעין הוא חקלאי, הצ/0 - 1/3 שפורסמה למתן תוקף בי.פ. 4122 מיום 17.6.93 ולפיה יעוד המקרקעין מחסנים חקלאיים;

הצ/0 - 1/3 שפורסמה למתן תוקף בי.פ. 2888 מיום 31.7.83 ולפיה יעוד המקרקעין הוא בניי משק חקלאי; ו- הצ/122 שפורסמה למתן תוקף בי.פ. 2389 מיום 24.11.77 ולפיה יעוד המקרקעין הוא חקלאי.

6. חלקה 34 רשומה בלשכת הרישום על שם שלמה זקס, בעלה לשעבר של הנאשמת 2. הנאשמת 2 היא הבעלים הלא רשום של מחצית מחלקה 34 מכוח הסכם שקיבל תוקף של פס"ד.

7. חלקה 35 נמצאת בבעלות פרטית של תושב חוץ.

הנאשמים

8. הנאשמת 1 היא חברה בע"מ המאוגדת בישראל ומי שהפעילה במקרקעין גן אירועים בשם מנגינות. הנאשמים 2 ו-3, הם בני זוג, בעלי מניותיה ומנהליה הפעילים של הנאשמת 1 בכל התקופה הרלוונטית לכתב האישום.

הסדר הטיעון, ההודעה על כניסת הנאשמת 1 להליכי פירוק והסכמת הנאשמים לצו הפסקת שימוש

9. בדיון שהתקיים ביום 18.1.2017 הגיעו הצדדים להסדר טיעון לפיו הנאשמים יודו בעבירות המיוחסות להם, והמאשימה מנגד תסכים למתן אורכה לצו הסגירה עד ליום 20.11.2017, ואף תשקול ארכה נוספת אם יציגו הנאשמים מסמכים המעידים על שקידה והתקדמות בהשגת ההיתר.

10. יצוין כי, בדיון מיום 20.6.2017 אשר היה קבוע לשמיעת הטיעונים לעונש נודע לבית המשפט לראשונה כי נושה של הנאשמת 1 הגישה בקשה לפירוקה, וכי צו פירוק אכן ניתן על ידי בית המשפט המחוזי מרכז, ואף מונה לנאשמת 1 מנהל מיוחד, הוא עו"ד אליהו עמר.

11. בנסיבות אלה, הסכימו הנאשמים 2 ו-3 כי צו הפסקת שימוש במקרקעין אשר ייכנס לתוקף באופן מידי

משהחברה אינה פועלת עוד במקרקעין, ובהתאם ניתן צו כאמור.

12. עוד יצוין כי בנסיבות האמורות הוריתי על דחיית הטענות לעונש בעניינה של הנאשמת 1 ליום 2.7.2017, על מנת לאפשר למנהל המיוחד לטעון בשמה.

העבירות בהן הורשעו הנאשמים

13. כמתואר בכתב האישום הנאשמים עשו שימוש חורג במקרקעין מאז שנת 2001. המדובר בגן אירועים המשתרע על שטח של כ- 10,000 מ"ר שכולל רחבת בטון בשטח של כ- 2,300 מ"ר, מבנה מרכזי ומטבח בשטח של כ- 1,500 מ"ר שניתן לו בדצמבר 1998 היתר בניה לחממה, וחניה מאספלט בשטח של כ- 6,200 מ"ר.

14. כל המבנים הנ"ל פרט למבנה המרכזי, נבנו ללא היתר בניה כדין במועדים שאינם ידועים למאשימה. המבנים כולם בחלקה 34, מגרש החניה בחלקה 35.

15. בכתב האישום צוין כי נגד הנאשמת 2 ושלמה זקס - בעלה לשעבר, וחברות בבעלותם הוגשו על ידי הועדה המקומית לתכנון ולבניה שרונים כתבי אישום בת.פ. 3506/02 ו- 3509/02 בבימ"ש השלום בנתניה בגין בניה ושימוש ללא היתר במקרקעין, אך בית המשפט ביטל במאי 2013 את כתבי האישום מחמת שיהיו ניכר בניהול ההליכים לאחר הגשת כתב האישום.

16. לנוכח האמור, ומשום שעבירת השימוש היא עבירה נמשכת, תקופת השימוש המיוחסת לנאשמים במסגרת כתב אישום זה היא מיום 25.6.2008 ואילך.

טיעוני הצדדים לעונש

עיקר טענות המאשימה ביחס לנאשמים 2 ו-3

17. לאחר הכרעת הדין מכרו הנאשמים את גן האירועים לחברה אחרת בשם הנימון בע"מ אשר הוקמה במאי 2017, ובכך פעלו בחוסר תום לב לסיכול גזר הדין בטרם ניתן. יש אף לקחת בחשבון את הדחיות הרבות והממושכות בתיק אשר אף הן נעשו בחוסר תום לב, והכול במטרה להמשיך ולהפעיל את גן האירועים.

18. המקרקעין הם קרקע חקלאית לפי תוכניות שחלות על החלקות האלה, לפי תמ"ם 3/21 מדובר בשטח חקלאי. כפי שניתן להתרשם אף מתצלומי האוויר [ת/1], גן האירועים נמצא בלב שדות חקלאיים.

19. מדובר בגן אירועים המשתרע על שטח עצום, בן כ - 9,500 מ"ר, כולל מגרש חניה, משטחים מרוצפים ועליהם מבנים רבים כגן מטבח, סככות, פרגולות וכדומה.
20. מגרש החניה כולל מגרש אספלט על אדמה חקלאית אשר משתרע על כ- 6,500 מ"ר המשמש לחניית כלי רכב. הנאשמים הודו בכתב האישום לפיו החניון אמנם נמצא בחלקה 35 שאיננה בבעלותם, אולם אין מחלוקת כי הם אלה המשתמשים בה.
21. המבנה המרכזי אשר משמש את הגן הוא בגודל 1,200 מ"ר. מדובר במבנה אשר ניתן לו היתר לחממה, אך הנאשמים עושים בו שימוש לגן אירועים.
22. בשנת 1999 מיד לאחר הקמת הגן, הוגש כתב אישום בגין עבירות הבניה והשימוש נגד הנאשמת 2 ובעלה, אשר אליו התווספו אישומים נוספים נגד בעלה. בסופו של דבר הנאשמת 2 נמחקה מכתב האישום, ובשנת 2002 ניתן גזר דין נגד בעלה והחברה שבבעלותו, במסגרתו הוצאו צווי איסור שימוש וצווי הריסה. הצווים לא הוצאו נגד נאשמת 2 באופן אישי, אך אין מחלוקת שהיא ידעה על קיומם, והדבר לא הפריע לה להמשיך להשתמש במקום.
23. תקופת השימוש המיוחסת לנאשמים בכתב האישום היא משנת 2008, משום שהליך קודם בוטל בשל שיהוי. מדובר בלא פחות מ - 9 שנים של שימוש מסחרי נרחב ביודעין בקרקע חקלאית תוך הפקת רווחים נאים של מיליוני שקלים בשנה.
24. בשנת 2000 הוגשה בקשה לשינוי ייעוד מטעם הנאשמים, אך זו נדחתה בשנת 2004 ע"י הוועדה המחוזית בנימוק שמדובר באזור שמיועד לשטח חקלאי נוף כפרי פתוח, ואף מטעם זה מדובר בעבירה חמורה, אשר ברי כי הנאשמים ידעו כי עליהם לחדול מלבצעה, זה מכבר.
25. ב"כ המאשימה ביקשה להטיל על החברה קנס בסך 350,000 ₪, ועל כל אחד מהנאשמים קנס בסך 125,000 ₪. ב"כ המאשימה טענה כי מתחם הענישה לגבי כל אחד מהנאשמים 2 ו-3 נע בין כ-75,000 ₪ ל-150,000 ₪ למנהל; כמו כן ביקשה להטיל התחייבות בסכום דומה על מנת להרתיע.
26. ב"כ המאשימה הפנתה לפסיקה מחמירה במקרים של גני אירועים, לרבות לפסק הדין בענין תוויאור [אשר אושר בערעור לבית המשפט המחוזי (ע.פ. 16-01-28054)] במסגרתו הוטל קנס בסך 450,000 ₪, והתחייבות של 200,000 ₪, בגין מתחם של קפה בר, צימרים וגן אירועים; לגזר הדין בענין משה אילן אשר אף הוא אושר בערעור (למעט עונש מאסר אשר הומר בעבודות שירות); לגזר הדין בעניינו של רפי יפת; ולגזר הדין בענין הגן הירוק (12-03-39602).

27. הנאשמים הודו במיחוס להם וחסכו בכך מזמנו היקר של בית המשפט. את טענות ב"כ המאשימה בדבר הדחיות יש לדחות, שכן כולן אושרו ע"י בית המשפט, כך שאין בכך להוות שיקול בגזירת העונש.

28. העבירה בגינה הורשעו הנאשמים הינה עבירה של שימוש חורג, כאשר בעבר לפי הבנתם ניתן להם היתר לשימוש חורג, ואף שולם סך של 500,000 ₪ בגין הגשת הבקשה. הנאשמים עשו ועושים מאמצים על מנת לקבל את ההיתר לשימוש חורג, הוגשו בקשות ונשכר אדריכל על מנת לשנות את יעוד הקרקע ליעוד המיועד לגן אירועים - תוכנית מספר 457-0123968 נוהל מבא"ת, אשר נמצאת בשלבי תכנון מתקדמים. ב"כ הנאשמים הפנתה לאישור אדריכל [נ/1].

29. הפסיקה אליה הפנתה ב"כ המאשימה מתייחסת למקרים שונים בתכלית וחמורים בהרבה מהמקרה דנן. כך בתו"ב (צפת) 13642-09-08 שם הוטל קנס של 450,000 ₪ דובר על שמורת טבע, על הפרעה לציבור, על הפרת צו שיפוטי; בת"פ (ירושלים) 2012/06 דובר על הפרת צו הריסה שיפוטי, על עירוב גורמים עבריינים במקום, על כך שלא הביעו חרטה ואף דובר על נאשמים בעלי הרשעות קודמות באותו עניין; בחע"מ (ב"ש) 1168/08 דובר על שימוש חורג בהעדר רישיון עסק ועל אף שדובר בשתי עבירות, ניתן קנס נמוך מהמבוקש ע"י התביעה; גם בעניין אילן משה דובר על הפרת צו שיפוטי, ועל נסיבות חמורות נוספות.

30. אשר לטענת ב"כ המאשימה בדבר רווחים גבוהים או כספים שהתקבלו מעצם השימוש החורג, לא רק שלא היו לנאשמים רווחים, אלא שהנאשמים ספגו הפסדים כספיים כבדים, והנאשמים 2 ו-3 שניהם בחובות כבדים. ב"כ המאשימה הפנתה לתיעוד מרשות האכיפה והגבייה בדבר חובותיה והגבלותיה של הנאשמת 2 [נ/2], ולדף חשבון של הנאשם 3 [נ/3].

31. הנאשמים שיתפו פעולה עם רשויות החוק לאורך כל הדרך, הגישו בקשות ואף לקחו אחריות על מעשיהם. הרשויות הן שנושאות באחריות על אי מימוש צווי ההריסה שניתנו נגד נאשמים אחרים, ואין מקום לקבל את טענות ב"כ המאשימה כי יש להחמיר בעונשם של הנאשמים אשר לא היו חלק בהליכים הקודמים.

32. זאת ועוד, החברה במסגרתה פעלו הנאשמים הוקמה רק בשנת 2012, ולכן אין מקום לייחס לנאשמים עבירות משנת 2008.

33. סעיף 40 יא' לחוק העונשין קובע כי בית המשפט רשאי להתחשב בנסיבות אשר אינן קשורות לביצוע העבירה ויש ליתן להם משקל בנסיבות המקרה. לא די בכך שהנאשמים הפסידו כספים רבים, מצבו הרפואי של הנאשם הינו רע, מדובר באדם אשר עבר 3 התקפי לב ועתיד לעבור ניתוח ברגליו בשל חסימת וורידים [לא הוצגו אסמכתאות].

34. ב"כ הנאשמים הפנתה לפסיקת בית משפט זה בעניין הנאשמים 6 ו- 7 בת"פ 14-06-24701; לת"פ 2574/07 בעניין "קפה תפוז", וביקשה לגזור על הנאשמים קנס מינימום ולהתחשב בנסיבותיהם, הן האישיות והכלכליות והן בשל המאמצים שנעשו על ידיהם.

דברי הנאשם 3

35. הנאשם 3 פירט את נסיבות חייו, וטען כי הוא עובד מגיל 14; כי השקיע את כל כוחותיו וכספו בעסק, והגיע למצב שנתר מחוסר כל, בחובות עצומים; כי הוא והנאשמת 2 בחובות כבדים מאוד, ובמקום נמוך מאוד בחייהם.

דברי הנאשמת 2

36. הנאשמת 2 אף היא סיפרה על קשייה הכלכליים, על היותה מוגבלת באמצעים ונזקקת לעזרתם הכלכלית של הוריה, קשישים בני 90. הנאשמת 2 סיפרה כי במשך 17 שנה האמינה היא ונאשם 3, במקום באמונה שלמה, ולכן לקחו עוד ועוד הלוואות. הנאשמת 2 טענה כי המקום אף פעם לא היה רווחי, וכי לאחר שהוגשה בקשה לפרק את החברה, החליטו לעצור הכול.

עיקר טענות המאשימה ביחס לנאשמת 1

37. ב"כ המאשימה ביקשה לחזור על טיעוניה ביחס לנאשמים 2 ו-3. מדובר בשימוש חורג מתמשך לצורך גן אירועים בקרקע חקלאית.

38. ב"כ המאשימה הפנתה לפסק הדין בעניינם של הנאשמים בת"א (ת"א) 13-05-48819 אבי שאולי וחזי שאולי של כב' השופטת דניה קרת בבית המשפט מחוזי תל אביב, במסגרתו נקבע כי הנאשמים 2 ו-3 התנהלו באופן בלתי תקין בניהולה של הנאשמת 1.

39. עוד טענה כי אין להתחשב בהיותה של הנתבעת 1 בפירוק, ויש להטיל עליה קנס גבוה בהתאם לחומרת העבירה, ואין זה משנה אם תוכל הנאשמת 1 לעמוד בו אם לאו, והפנתה בעניין זה לעפ"ג (מרכז) 15-07-28511 **מדינת ישראל נ' כיוף גרסת גזם בע"מ**.

40. כן הפנתה ב"כ המאשימה לתיקון 116 לחוק, אשר עתיד להיכנס לתוקף בחודש אוקטובר, ובמסגרתו מגמת החמרה משמעותית מאוד בעבירות דנן. כך למשל בהתאם לתיקון, עבירת שימוש בקרקע חקלאית מוכרזת היא עבירה בנסיבות מחמירות, והקנס אשר ניתן יהיה להטיל בגינה בעתיד הוא ₪452,000, בנוסף לקנס יומי על כל יום בו נמשכת העבירה, בסך ₪2800.

41. ב"כ המאשימה ביקשה לקבוע את מתחם הענישה לנאשמת 1 בין 350,000 ₪ ל- 600,000 ₪ לפחות, ולהטיל על החברה - הנאשמת 1 - קנס בסך 350,000 ₪.

עיקר טיעוני הנאשמת 1 באמצעות ב"כ המנהל המיוחד

42. נגד הנאשמת 1 הוגשו 8 תביעות חוב בסכום כולל של 2,676,537 ₪, אולם עדיין לא חלף המועד להגשת תביעות חוב, וייתכנו תביעות נוספות. ידוע על תביעת חוב נוספת על סך של כחצי מיליון ₪ אשר עתידה להיות מוגשת, ולכשתוגש יהא היקף חובותיה של החברה בסך של כ- 3 מיליון ₪. לחברה אין כל נכסים, המקרקעין אינם בבעלות החברה, ולפיכך מבוקש להשית על החברה קנס מינימלי סמלי בלבד.

43. מי שביצע את הפעולות המיוחסות בכתב האישום הם הנאשמים 2 ו- 3 והם הרוח החיה מאחורי הנאשמת 1. יש להתחשב בנושים אשר אינם קשורים לעבירות ולהטיל קנס סמלי, שאחרת פירוש הדבר כי הנושים יישאו בו. הטלת קנס מבלי להתחשב בהיותה של החברה בפירוק לא ישרת את האינטרס הציבורי, לא יממש אף אחת ממטרות הענישה, ורק יגרום הפסד נוסף לנושים שאינם קשורים לעבירות כאמור.

44. ב"כ המנהל המיוחד הפנתה לפסיקה התומכת בטענתה כי יש להטיל קנס סמלי, לרבות לפר"ק 300/04 (השופטת גילאור) מיום 21.4.09; ע"פ 9008/01 תורג'מן, ובש"א 8223/05 פש"ר 576/02 (השופטת גילאור) מיום 20.9.05, שם אושר הסדר טיעון לפיו החברה בפירוק תשלם 1 ₪, על מנת למנוע מצב בו הקנס יוטל בפועל על קופת הנושים.

דין

מתחם העונש ההולם

45. כבר נפסק לא אחת כי בתי המשפט מצווים להילחם בתופעה הפסולה של שימוש פסול במקרקעין שייעודם חקלאי, כאשר המוטיבציה לביצוע עבירות אלה הינה כלכלית. כך, בתי המשפט מצווים להטיל קנסות כבדים אשר יהא בהם כדי לאיין את הרווח הטמון בהתנהגות האסורה [ראו למשל רע"פ 2330/09 **נוסטרדמוס נגד הועדה המקומית חבל מודיעין** (9.6.2009); רע"פ 1417/12 **אחוזת הברון נגד מדינת ישראל** (24.6.2012) (להלן: "**אחוזת הברון**")].

46. יובהר כבר עתה, כי אינני יכול לקבל את טענתם של הנאשמים, כי לא פעלו מטעמים כלכליים. אפילו לא היו לנאשמים רווחים מעצם הפעלת העסק כטענתם, לו היו מפעילים הנאשמים את גן האירועים בהיקפו הנרחב על קרקע שאינה חקלאית, כדין, היו להם בהכרח הוצאות רבות יותר אשר נחסכו מהם ובכך ישנה מוטיבציה כלכלית פסולה אינהרנטית.

47. עסקינן בגן אירועים אשר פעל על שטח נרחב ביותר בן כ - 10,000 מ"ר אשר ייעודם חקלאי, בתקופה ממושכת מאוד ולפחות במשך 9 השנים, בה הודו הנאשמים. בית המשפט העליון חזר פעם אחר פעם בפסיקתו על החומרה שבהפעלת גני אירועים על קרקע חקלאית, והביע את מורת רוחו מהתנהלות פסולה זו.

48. בנסיבות אלה וכפי שנקבע, הערכים החברתיים שנפגעו הם שלטון החוק, ותכליות התכנון והבניה אשר בבסיסם הגנת הסביבה ושמירה על נכסי נוף השייכים לציבור כולו. יפים לענייננו דברי בית המשפט העליון ברע"פ 1520/01 **שוויצר נ' יו"ר הועדה המחוזית לתו"ב**, פ"ד נו(3) 595, בעמ' 607:

"אין להשלים עם הזלזול בחוקי התכנון ובהליכים הנדרשים על-פיהם - זלזול שהפך כמעט לנורמה מקובלת בחברתנו. הגנת הסביבה ושמירה על נכסי נוף השייכים לציבור הינן ערכים חשובים הראויים לכיבוד. דיני התכנון נמנים עם הכלים שיצר המחוקק כדי להבטיח את ההגנה על ערכים אלה, על-כן, ועקב עוצמתם של האינטרסים העומדים מנגד, מצווים מוסדות התכנון למלא את חובתם ולשמש כבלם אל מול הפרות החוק." [ההדגשות שלי - נ.ע.]

49. לענין הענישה הנוהגת הרי שבעבירות של שימוש בקרקע ללא היתר ובסטיה מתכנית פוסקים בתי המשפט בדרך כלל קנסות והתחייבות. במקרים בהם הורשעו נאשמים בהפעלת גני אירועים על קרקע חקלאית פסקו בתי המשפט קנסות גבוהים במיוחד.

50. כך למשל בעניין **אחוזת הברון** שם הורשעו הנאשמים בעבירות בניה ללא היתר ושימוש חורג לגן אירועים וכן בהפרת צווים, גזר בית משפט השלום על החברה אשר הפעילה את גן האירועים קנס בסך 2,000,000 ₪. בית המשפט המחוזי, אישר את הקנס אשר נגזר על החברה, אך הפחית את הקנס שנגזר על בעל החברה לסך 750,000 ₪ או 500 ימי מאסר תמורתו. בית המשפט העליון דחה את בקשת רשות הערעור.

51. יוער כי בעניין אחוזת הברון דובר בשימוש נרחב ביותר, ואף בעבירות בנייה, ולא רק בעבירות שימוש, אשר בוצעו תוך הפרת צווים, אולם סבורני כי דווקא את מקרה זה ניתן להשיק לעניינו, שכן אף במקרה דנן מדובר בהפעלת גן אירועים על שטח נרחב ביותר. אמנם איני סבור כי הקנסות בעניין אחוזת הברון הולמים את המקרה דנן וזאת כפי שצוין כי אין עסקינן בהפרת צווים ובעבירות בניה, אולם בפירוש ניתן להתייחס לפסק הדין כמורה ומכוון לענייננו.

52. גם ברע"פ 10571/08 **מדינת ישראל נ' מלכיאל** אשר עסק בהפעלתו של גן אירועים, נגזר על הנאשם קנס בסך 400,000 ₪, וזאת בגין ביצוע עבירות בניה ושימוש חורג ללא היתר בהיקף נרחב ביותר, תוך הפרת צו הריסה במשך כ- 5 שנים. יוער כי במקרה זה הבהיר בית המשפט העליון כי ניתן לגזור את דינו של הנאשם גם בגין המשך ביצוע העבירה לאחר מועד הגשת כתב האישום. כן יוער כי באותו מקרה התחשב בית המשפט בגילו המבוגר של הנאשם ובמצבו הרפואי.

53. ב"כ המאשימה הפנתה לגזרי דין נוספים בהם נגזרו על נאשמים בעבירות תכנון ובניה קנסות גבוהים. כך הפנתה לתו"ב (צפת) 13642-09-18 **ועדה מקומית לתכנון מרום הגליל נ' תוויאור** (30.11.2015), אשר אושר בע"פ (נצ') 28054-01-16, ובמסגרתו נגזרו על נאשם קנס בסך 450,000 ₪ וכן התחייבות בסך 200,000 ₪, בגין שימוש חורג לבית קפה, בתי הארחה, למגורים, למחסן ועוד, בהיקף של 1,088 מ"ר, וכן שימוש בכביש אספלט באורך 1.5 ק"מ בשמורת טבע.

54. עוד הפנתה לגזר הדין בת"פ (ירושלים) 2012/06 **מ"י נ' משה** (20.11.2008), אשר אף הוא אושר בערעור (למעט עונש המאסר אשר הומר בעבודות שירות), ובמסגרתו נגזר על נאשם קנס בסך 500,000 ₪ בגין עבירות בנייה שביצע הנאשם בגן אירועים שהפעיל ללא היתר על קרקע חקלאית, ועבירות של אי קיום צו שיפוטי. יוער כי בית המשפט המחוזי סבר כי הקנס ראוי אף בהתחשב בנסיבות חייו של הנאשם בהיותו מתקיים מקצבת הכנסה ואף משהוכרז כפושט רגל.

55. בהקשרם של פסקי הדין הנ"ל מקובלת עלי טענת ב"כ הנאשמות 2 ו-3 כי אין דין עבירת השימוש כדין עבירת בנייה ועבירת הפרת הצו, וזאת כפי שכבר ציינתי לעיל. עם זאת, סבורני כי יש בפסקי הדין האמורים להשיק אף למקרה דנן שהינו חמור בנסיבותיו, אף אם אינו עולה כדי חומרתם של מקרים בהם מופרים צווים שיפוטיים ומתבצעות גם עבירות בנייה.

56. כאמור, ב"כ הנאשמים 2 ו-3 ביקשה להשית על הנאשמים 2 ו-3 קנסות נמוכים אשר יתחשבו בנסיבותיהם האישיות והכלכליות, והפנתה לשני גזרי דין של בית משפט זה בת"פ 24701-06-14 בעניין סרנגה ובת"פ 2574/07 בעניין קפה תפוז, במסגרתם, חרף הפרות צווים נגזרו קנסות נמוכים יחסית. כך בעניין סרנגה נגזר קנס בסך 100,000 ₪ על החברה, וקנס בסך של 40,000 ₪ על הנאשם, ובעניין "קפה תפוז" נגזר קנס בסך 125,000 ₪ על החברה (בערעור - עפ"א 17773-04-13) וקנס בסך 44,000 ₪ על הנאשמת.

57. בהתחשב בכל אמור לעיל וכפי שקבעתי בגזרי דין קודמים [ראו ת"פ 39772-05-14; ת"פ 1055-06-14; ת"פ 24701-06-14], סבורני כי מתחם הקנס ההולם **לענין עבירת השימוש החורג, הינו קנס הנע בין עשרות אלפי ₪ ובין מאות אלפי ₪**, וזאת לאחר שלקחתי בחשבון את השטח בו נעשה השימוש החורג, ומשך זמן השימוש.

ענישת הנאשמים בתוך המתחם

58. כאמור, ב"כ המאשימה טענה כי מתחם הענישה לגבי כל אחד מהנאשמים 2 ו-3 נע בין 75,000 ₪ ל-150,000 ₪ למנהל, וביקשה להטיל על כל אחד מהנאשמים קנס בסך 125,000 ₪. אשר לנאשמת 1, ביקשה ב"כ המאשימה לקבוע את מתחם הענישה בין 250,000 ₪ ל-600,000 ₪ לפחות, ולהטיל עליה קנס בסך 350,000 ₪ תוך התעלמות מהיותה חברה בפירוק. כמו כן ביקשה להטיל התחייבות בסכום דומה על מנת

להרתיע.

59. כבר עתה ייאמר כי סבורני כי עתירתה של ב"כ המאשימה הינה על הצד הנמוך, בשים לב לנסיבות המקרה דנן, בהן מדובר בהפעלת גן אירועים על פני שטח עצום ובתקופה ממושכת מאוד, וזאת בהתחשב בפסיקת בית המשפט העליון המחמירה במקרים בהם מופעלים גני אירועים על קרקע חקלאית.

ענישת הנאשמים 2 ו-3 בתוך המתחם

60. באשר לנאשמים 2 ו-3 מקובלות עלי טענות ב"כ המאשימה כי מדובר בשימוש מסחרי מובהק להפעלת גן אירועים בשטח נרחב ביותר בן כ - 10,000 מ"ר, בפרק זמן לא מבוטל בן לפחות 9 שנים, למטרות כלכליות מובהקות.

61. ב"כ הנאשמות 2 ו-3 ביקשה כי נלמד גזירה שווה מעניין קפה תפוז ועניין סרנגה אשר נדונו בבית משפט זה, אלא שבעניינים אלה, דובר בנסיבות שונות לחלוטין מענייננו אנו.

62. כך בעניין קפה תפוז דובר בנאשמת בת 62 אם ל-4 ילדים וסבתא ל-6 נכדים, ללא עבר פלילי, אשר היא ובעלה היו פרדסנים משך שנים ארוכות. באותו מקרה, בהעדר מקור פרנסה אחר, הבטיח לנאשמת יו"ר המועצה כי ייתן לה היתר להקים בית קפה במקרקעין. לנוכח הבטחתו זו, למדה הנאשמת את מקצוע הקונדיטוריה, והקימה בית קפה בשטח של כ - 200 מ"ר. אף בקשה שהגישה הנאשמת לוועדה המקומית אושרה. הנאשמות באותו מקרה עשו כל שלא ידן ואף מעבר לכך להכשיר את פעילותן, והנאשמת פעלה בתום לב.

63. אין מקרה זה דומה לענייננו, בו לא ניתן להתעלם מכך שמדובר בגן אירועים על שטח נרחב ביותר, ולא בית קפה מצומצם; בקשה שהגישו הנאשמים דכאן נדחתה, ואף על פי כן המשיכו להפעיל את המקום; ואם לא די בכך, ברי כי הנאשמת הייתה מודעת למצב המשפטי או אמורה היתה לדעת, כאמור, נוכח ההליכים הקודמים אשר נוהלו נגד בעלה לשעבר, ואף נגדה.

64. אשר לעניין סרנגה, שם דובר על שימוש בשטח של כ - 700 מ"ר למשרד, אולם תצוגה, ומחסן לאופניים על מקרקעין שייעודם חצי חקלאי, ואשר השימושים המותרים עליהם היו למגורים ומבני משק, הרי שהשימוש השם ופסק זמן קצר יחסית לאחר הגשת כתב האישום, והנאשמים העתיקו את מקום העסק ומנעו חשש שהעבירות תחזורנה.

65. אף עניין זה אינו דומה לענייננו, שכן אין להשוות בין אולם תצוגה ומחסן, לבין גן אירועים. אף היקף השימוש במקרה דנן גדול לאין שיעור, ואין מדובר בנאשמים תמי לב אשר הפסיקו את השימוש בסמוך להגשת כתב

66. עם זאת, לקחתי בחשבון כי הן בעניין קפה תפוז והן בעניין סרנגה הורשעו הנאשמים גם בהפרתם של צווים, בניגוד למקרה דנן, בו הורשעו הנאשמים בעבירת השימוש לבדה.

67. כמו כן, ואף שהמאשימה לא המציאה אסמכתאות לעניין רווח כלכלי, איני יכול לקבל את טענת ב"כ הנאשמים 2 ו-3 כי לא הפיקו רווח כלכלי מהפעלת המקום. מדובר בגן אירועים עצום בשטח של כ-10,000 מ"ר וברי, כי בהפעלת גן אירועים בהיקף האמור ובמשך שנים רבות, לרבות רחבת החניה העצומה על קרקע חקלאית, טמון חסכון בעלויות, אשר רק בו רווח כלכלי.

68. אציין כי את טענתה של ב"כ המאשימה בדבר המכירה הנטענת לחברת הנימון בע"מ, לא ראיתי לקחת בחשבון, משלא הובאו כל ראיות או אסמכתאות בעניין וממילא לא היה זה המקום לברר סוגיה זו לראשונה במסגרת הטעוניהם לעונש.

69. לנוכח כל האמור לעיל, אין בידי לקבל את טענות ב"כ הנאשמים 2 ו-3 כי הקנס המושת צריך להיות ברף הנמוך, וסבורני דווקא כי היה מקום להשית על הנאשמים 2 ו-3 עונש ברף הגבוה של המתחם, ואף גבוה מזה שביקשה המאשימה להשית עליהם. כאמור לעיל, משלא עמדה על כך המאשימה, לא ראיתי לעשות כן.

ענישת הנאשמת 1 ברף התחתון של המתחם על מנת שלא להכביד עם נושיה

70. אשר לנאשמת 1, ביקשה ב"כ המאשימה לקבוע את מתחם ענישה בין 250,000 ₪ ל- 600,000 ₪ לפחות, ולהטיל עליה קנס בסך 350,000 ₪, תוך התעלמות מהיותה חברה בפירוק.

71. ב"כ המנהל המיוחד מנגד, ביקשה להשית על החברה קנס מינימלי סמלי בלבד, שכן מי שביצע את הפעולות המיוחסות בכתב האישום הם הנאשמים 2 ו-3, והשתתפו של קנס גבוה על הנאשמת 1 רק יגרום הפסד נוסף לנושים שאינם קשורים לעבירות כאמור.

72. ברע"פ 9008/01 מדינת ישראל נ' א.מ. תורג'מן בע"מ, נז(5) 799 (2003), אליו הפנתה ב"כ הנאשמים דווקא, קבע בית המשפט העליון כי אף שהפגיעה בנושים היא שיקול שאין להתעלם ממנו, היא אינה בעלת משקל מכריע:

"הפגיעה הצפויה בנושים הנגזרת מקיום ההליך הפלילי נגד החברה הינה שיקול שאין להתעלם ממנו, אולם כאשר מעמידים שיקול זה, כשהוא

עמוד 11

**לעצמו, כנגד האינטרס הציבורי הכללי בקיומו של הליך פלילי כנגד החברה,
אין לייחס לו משקל מכריע".** [שם, בעמ' 812, ההדגשות שלי -נ.ע.]

73. עוד קבע בית המשפט העליון כי מדובר בשיקול אשר "סביר להניח" לקחתו בחשבון במכלול השיקולים בבחינת גובה הקנס:

"עם זאת סביר להניח כי בבוא בית-המשפט לגזור את דינה של חברה בפירוק הוא יתחשב במכלול שיקוליו גם במצבה הכספי ובהשפעה העלולה להיות לגובה הקנס שיוטל על החברה, על ציבור הנושים ועל היקף נכסי החברה העומדים לחלוקה בפירוק." [שם, בעמ' 812, ההדגשות שלי -נ.ע.]

74. בעניין עפ"ג (מרכז) 28511-07-15 מדינת ישראל נ' כיוף גרסת גזם בע"מ, אליו הפנתה המאשימה, הבהיר בית המשפט המחוזי כי הליכי חדלות פירעון כשלעצמם אינם מצדיקים שלא להטיל קנס. בין השאר התייחס בית המשפט לאפשרות של שימוש לרעה בהליכים כדי להימנע מתשלום קנס, ולכך כאשר מדובר בעבירות חמורות, במסגרתן הופקה תועלת כלכלית, נדרשת ענישה כספית מרתיעה.

75. שני פסקי הדין הנוספים אליהם הפנתה ב"כ המנהל המיוחד אינם רלוונטיים לענייננו כלל ועיקר. פסק הדין בעניין פש"ר 576/02 אינו רלוונטי לענייננו, שכן שם הסכימה המאשימה להטלתו של הקנס בסך 1 ₪, וזאת במטרה לחסוך מקופת הפירוק ניהול הליכים פליליים בגין אי הגשתם במועד של דוח"ת מס הכנסה ומע"מ. באותו מקרה דחה בית המשפט את התנגדותו להסדר של אחד ממנהלי החברה, בטרם נכנסה להליך הפירוק, והתייחס לשיקול דעתה של המפרקת.

76. אף פר"ק 300/04 אליו הפנתה ב"כ המנהל המיוחד אינו רלוונטי כלל לענייננו, ועסק בבקשת מפרקי חברה בפירוק לחייב את הועדה המקומית לתו"ב לשלם את הסכומים שנפסקו לחובת החברה. באותו מקרה דחה בית המשפט את טענת הועדה המקומית כי על המפרקים להגיש תביעה אשר תאפשר לה להעלות טענות קיזוז בגין קנסות אשר טרם נגזרו על החברה. ברי כי אף למקרה זה אין כל השלכה על ענייננו.

77. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים בעניין זה, סבורני כי אין להיעתר לבקשת ב"כ המנהל המיוחד לפסיקה של קנס סמלי בלבד, שכן עסקינן בעבירות חמורות אשר בוצעו בתקופה ממושכת. עם זאת, כן ראיתי להתחשב בהיותה של החברה בפירוק, ולגזור על החברה קנס ברף הנמוך של המתחם.

78. לנוכח כל האמור, לאחר ששקלתי את טענות הצדדים וכן עיינתי בפסיקה אותה הגישו הצדדים, לרבות בכל

הקשור לעונשים אשר הוטלו על נאשמים באותו מתחם, מצאתי לגזור על הנאשמים עונש בתוך המתחם ההולם אשר נקבע לעיל, ותוך שנתתי דגש לאופים וטיבם של המקרקעין כאמור; לפיכך אני גוזר על הנאשמים את העונשים הבאים:

על הנאשמת 1

79. קנס כספי בסך 50,000 ₪. הקנס ישולם ב - 10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים כשהראשון לא יאוחר מיום 1.9.2017 ובכל 1 לחודש שלאחר מכן;

על הנאשמת 2

80. קנס כספי בסך 125,000 ₪ או 85 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב - 25 תשלומים חודשיים שווים ורצופים כשהראשון לא יאוחר מיום 1.9.2017 ובכל 1 לחודש שלאחר מכן. אי תשלום אחד מהתשלומים יעמיד את מלוא היתרה לפירעון מידי;

81. הנאשמת תחתום על התחייבות על סך 200,000 ₪, לפיה תימנע מלעבור עבירות בהן הורשעה למשך 24 חודשים מהיום. ההתחייבות תחתום היום שאם לא כן תיאסר הנאשמת למשך 14 יום.

על הנאשם 3

82. קנס כספי בגין שתי העבירות בסך 125,000 ₪ או 85 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב - 25 תשלומים חודשיים שווים ורצופים כשהראשון לא יאוחר מיום 1.9.2017 ובכל 1 לחודש שלאחר מכן. אי תשלום אחד מהתשלומים יעמיד את מלוא היתרה לפירעון מידי;

83. הנאשם יחתום על התחייבות על סך 200,000 ₪, לפיה ימנע מלעבור עבירות בהן הורשע למשך 24 חודשים מהיום. ההתחייבות תחתום היום שאם לא כן יאסר הנאשם למשך 14 יום.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי מרכז לוד תוך 45 יום.

ניתנה והודעה היום כ"ג תמוז תשע"ז, 17/07/2017 במעמד הנוכחים.

עוז ניר נאוי , שופט

הוקלדעלידינאוהלוי